

[Ingeborg Refslund Thomsen.]

privat praktiserende talelærer, skulle være en garanti for, at undervisningen i de lettere tilfælde står på højde med undervisningen på de to statsinstitutioner, og kun efter henvisning fra statsinstitutionerne er behandlingen jo gratis. Der er den skævhed, at undervisningen i København og Aarhus er vederlagsfri, medens behandling af privat praktiserende lærere må betales af forældrene selv, og kun hvis kommunen skønner det rimeligt, træder den hjælpende til. Kommunernes bidrag til disse udgifter er 3/10, medens de 4/10 og de resterende 3/10 bliver refunderet, så store beløb har det ikke drejet sig om for den enkelte kommune. Efter forslaget lægges udgiften over på staten, 1 000 kr. årlig pr. barn; ganske vist er ikke alle til behandling et helt år. Det velhavende hjem kan let betale, det fattige hjem kan få kommunens tilsagn om at ville betale, men der ligger herimellem mange hjem — de fleste — for hvilke det hidtil har været en følelig udgift, der måske blev udskudt til bedre tider til skade for barnet, der måske netop nu havde gode chancer for helbredelse. Kan statens overtagelse af det økonomiske ansvar sikre, at flere børn kommer under behandling, så er det rigtigt at gøre behandlingen vederlagsfri, af hensyn særlig til forældre med såkaldte mellemindtægter.

Jeg ser af betænkningen, at man kunne tænke sig, at voksne talelidende skulle sætte sig hen i aftenskoler og tale med hinanden. Det tror jeg ikke på; det kan måske tænkes i København, hvor folk ikke kender hinanden, men ude omkring i landet vil det ikke ske, og det behøves jo heller ikke; hvis loven vedtages, vil udgiften uden videre blive dækket.

Jeg kan tilslutte mig det ærede medlem fru Erna Sørensens betragtninger om, at undervisningsministeriet må have en afgørende indflydelse på denne undervisning.

Vi i mit parti ser med sympati på dette lovforslag, og vi vil gerne se nærmere på det i et udvalg.

Petra Petersen: Forsorgslovens § 257 vedrørende talelidende har angående betalingen for undervisningen virket uheldigt og uretfærdigt. De uensartede betalingsregler har betydet, at en del talelidende ikke har

fået den undervisning, der kunne bedre eller måske helt helbrede deres lidelse, og det gælder vel i høj grad de børn, som bor eller har boet i en kommune, der ikke har etableret særundervisning for børn med talelidelser. Dette at kommunerne kan skønne, har jeg altid været imod, for det virker som regel uretfærdigt. Selvom en kommune ikke mener, at der er trang til stede for at hjælpe en familie, der har et barn med en talelidelse, er det langt fra givet, at en sådan familie har råd til at lade barnet undervise hos en privat praktiserende lærer, og det er desværre sådanne udgifter til undervisning o. lign., der må udskydes, når økonomien er stram.

Den foreslåede lovændring skal afskaffe den foreliggende ulighed med hensyn til betalingen, og det synes mit parti er rimeligt og rigtigt, og vi vil gerne støtte det. Hvad der ikke er af mindre betydning, er, at man får afskaffet ventelisten for talelidende, der skal til behandling. De årlige udgifter for staten synes jeg er meget minimale; 700 000 kr. plus en eengangsudgift ved lokalernes oprettelse synes jeg er meget lidt.

Løvrigt vil jeg gerne udtale en beklagelse af de ventelister, vi har for de talelidende, og også andre steder, f. eks. på vore hospitaler o. lign. Det er jo ikke alene de talelidende børn, der har måttet vente i op til 2 eller 3 år, men det er sådan på vore hospitaler, at hvis man ikke netop har et brækket ben eller en blindtarm, der skal fjernes, kan man komme til at vente 2, 3, 4, helt op til 6 måneder på at blive indlagt. Det samme gælder vore sindssygehospitaler, der er under al kritik. Vi har i mange store byer ikke engang nerveklinikker, hvor man kan indlægge de syge, og når det ikke drejer sig om patienter, som er farlige for sig selv eller deres omgivelser, må lægerne mange gange lade dem blive hjemme, da man ikke har noget sted at gøre af dem. Det gælder også med hensyn til åndssvage børn. Her er ventelisten meget lang; jeg kender familier med åndssvage børn, som har måttet holde disse børn hjemme til stor gene for andre børn i hjemmet. De lange ventelister gælder ikke alene vore syge, men også på andre områder. Det gælder vore optagelseshjem i de store byer, der ikke har plads til børn, der skal optages på grund af moderens sygdom f. eks.; det gælder vore forebyg-